ANUL III — No. 704

EDIȚIA ANTEIA

SAMBATA 29 DECEMBRE 1890

Numĕrul 10 Bani

ABONAMENTELE

INCEP LA 1 SI 15 ALE FIE-CĂREI LUNI SI SE PLATESC TOT-DEAUNA 'NAINTE

In Bucuresci la casa Administrației
Din Județe și Streinĕtate prin mandate postale

Un an în țară 30 lei; în streinĕtate 50
Șese luni „ 15 „ „ „ 25
Trei luni „ 8 „ „ „ 13

LA PARIS, ziarul se găsesce de vânzare cu numĕrul la kioșcul No. 117, Boulevard St-Michel.

MANUSCRISELE NU SE 'NAPOEAZĂ

Adevĕrul

Să te ferești, Române! de cuiŭ strein în casă.

V. Alexandri.

Numĕrul 10 Bani

ANUNCIURILE

Din BUCURESCI și JUDEȚE se primesc direct la administrație.
Din PARIS la Agenția Liberă, C. Adam și Agenția Havas.
Din STREINĔTATE, direct la administrație și la toate Oficiile de publicitate.

Anunciurĭ la pagina IV . . . 0,30 b. linia
„ „ „ III . . . 2,— leĭ „
„ „ „ II . . . 3,— leĭ „
Inserțiunile și Reclamele 3 leĭ rândul

UN NUMĔR VECHIŬ 30 BANĬ

ADMINISTRAȚIA: Strada Nouă, 10 | Director politic: ALEX. V. BELDIMANU | REDACȚIA: Strada Nouă, 10

Bucuresci 28 Decembre

Bătaia în Armată

In nenumĕrate rândurĭ acest ziar a ridicat vocea pentru a semnala obiceiul degradator și barbar al bătăieĭ în armată. Nu trece zi fără ca alte ziare independente să aducă la cunoștința publiculuĭ vr'un fapt de aceiașĭ natură. Cu toate aceste, bătaia urmează pe o scară largă și bietul ostaș încatenat prin disciplină nicĭ n'are unde să se plângă.

Acum câte-va zile cestiunea a fost din noŭ ridicată, și de astă dată într'un mod public, cu ocaziunea procesuluĭ intentat căpitanuluĭ Văcărescu. Faptele ce reese din depunerile martorilor sunt atât de revoltătoare în cât presa ar fi comis o crimă dacă ar fi tăcut. S'a dovedit că maltratarea corporală a soldatuluĭ a ajuns a fi un sistem, că dênsa se practică fără sfială, nu ca un abuz ce există în taină, ci ca un ce obicĭnuit. Maĭ mult încă, în unele corpurĭ ca, de pildă, în divizionul de jandarmĭ călărĭ din Bucureștĭ, bătaia se practică în fața trupeĭ și se întrebuințează asupra soldaților bolnavĭ ca mijloc de vindecare.

La prima vedere orĭ-cine ar crede citind aceste rîndurĭ, că este o glumă. Dar faptele pe care le-am cules din gura unor martorĭ ocularĭ vor arăta că departe de a fi o glumă, lucrul este de o seriozitate oribilă.

Voiŭ descri aci în scurt ce se petrece, spunênd lucrurile în toată goliciunea lor.

La cazarma jandarmilor călărĭ din Bucureștĭ soldațiĭ bolnavĭ de ochĭ sunt chemațĭ de dimineață spre a fi vizitațĭ de doctor.

Aci o mică parenteză:

Până acum se susținea că în corpul jandarmilor nu sunt bolnavĭ de ochĭ. Chiar generalul Theodori, după o inspecțiune ce o făcuse, raportă că nu este nicĭ un bolnav de ochĭ. Credețĭ poate că e vina generaluluĭ? Nu! El în adevĕr n'a găsit nicĭ un bolnav de ochĭ, fiind-că în momentul când a facut inspecțiunea, comandantul corpuluĭ scosese pe toțĭ bolnaviĭ pe poarta grajduluĭ din dos.

Dar la procesul căpitanuluĭ Văcărescu, adevĕrul a eșit la lumină.

S'a dovedit că sunt maĭ mulțĭ soldațĭ bolnavĭ de conjunctivită.

Pe aceștĭ soldațĭ îĭ vizitează doctorul.

Eșind din infirmerie, bețiĭ bolnavĭ sunt apucațĭ de vărsăturĭ grozave. Știțĭ de ce? Pentru că li se administrează un vomitiv violent în scop de a arăta că sunt bolnavĭ de altă boală și doctorul să se poată făli că nu are nicĭ un caz de conjunctivită.

După ce bietul soldat bolnav a suferit vr'o două ceasurĭ de vărsăturĭ, pe la 11 ore, sosește maiorul comandant căruĭ se prezintă raportul corpuluĭ.

Fie-care șef de escadron raportează cele petrecute și în privința bolnavilor. Atuncĭ maiorul ordonă să i se aducă oameniĭ bolnavĭ și-ĭ supune la interogatorul următor:

Maiorul: Ce zi este asta-zĭ?

Soldatul: Să trăițĭ! Joĭ.

Maiorul: Când ț'am ordonat să fiĭ sănătos?

Soldatul: Joĭ. Să trăițĭ!

Maiorul: Cum îndrăzneștĭ dar să zicĭ că eștĭ bolnav? Te a vizitat doctorul? Te aĭ spălat pe ochĭ?

Soldatul: Să trăițĭ! Doctorul mĭ'a dat **național** (așa se numește la cazarmă doctoria care produce vărsăturile). Am vĕrsat, m'am spălat pe ochĭ; dar nu mi-a făcut nimic; să trăițĭ! tot sunt bolnav.

Maiorul: Lasă că te voiŭ lecui eŭ! Pune'l jos!

La această comandă se întinde o *pătură cazonă*; doĭ sergențĭ țepenĭ și experiențĭ în bătăĭ desbracă pe pacient. Patru soldațĭ îl țin de cap, alțĭ treĭ de picioare și operația bătăiĭ începe. Sergentul însărcinat cu scârbosul rol de bătăuș lovește *cu trăgătorĭ de la caĭ*; el lovește până se vĕd vînătăĭ și dungĭ roșiĭ pe trupul soldatuluĭ; el lovește une-orĭ până țîșnește sângele. Vaietele supliciatuluĭ umplu sala, iar maiorul cu sânge rece zice: *„lasă, băete, că țĭ se lasă sângele în jos."*

Această scenă barbară, sĕlbatică, care te înfioară, se petrece în fața escadroanelor, în fața ofițerilor. Ea se repetă la maĭ mulțĭ soldațĭ.

Iată metodul ce se întrebuințează la divizionul de jandarmĭ călărĭ pentru a vindeca boala de ochĭ la soldațĭ.

Vĕ place această nouă specie de *masagiŭ militar?* Dacă vĕ place, lăsațĭ pe fiĭ, pe frațiĭ voștri să intre în armată spre a'șĭ face datoria către Țară.

Dacă se procedează ast-fel cu bolnaviĭ, îșĭ poate or-cine închipui cum se petrec lucrurile când e vorba de soldațĭ sănătoșĭ.

S'a lovit saŭ s'a rănit vr'un cal?

Se bate soldatul al căruĭ cal a lovit și soldatul al căruĭ cal a fost lovit.

Se rupe saŭ se strică vr'un obiect la uniformă saŭ la harnașament?

Bătaie cu trăgătorĭ.

Bate șeful, firește bat și ofițeriĭ.

Și când îĭ întrebĭ, când te indignezĭ, D-lor îțĭ rĕspund:

„Ce vreĭ! Nu merge alt-fel?"

Eŭ zic: Trebue să meargă alt-fel!

Cum! La sfîrșitul secoluluĭ al XIX-lea, cu serviciul obligator, cu națiunea armată, când soldatul nu maĭ este un mercenar ci un cetățean care îșĭ plătește impozitul cel maĭ greŭ, cel maĭ sacru, acela al sângeluĭ, când legea oprește bătaia într'un mod absolut, ostașiĭ Țăreĭ să fie supușĭ la cazna cea maĭ degrădătoare, cea maĭ revoltătoare pentru orĭ-ce ființă omenească!

Nu! Acest sistem sĕlbatic trebue să aibă un sfîrșit!

Aci nu e vorba de partid. Sub steag suntem toțĭ de o singură culoare, tricolora română.

Dar, dacă voim ca în timp de restriște să ne putem toțĭ umbri sub încrețiturile acestuĭ steag, trebuie ca inima ostașuluĭ să fie plină de mândrie și de iubire, iar nu de frică și de ură; trebuie ca soldatul să știe că demnitatea sa de om este respectată. Disciplina trupuluĭ nu însemnează nimic când nu există disciplina sufletuluĭ.

In fața unuĭ rĕŭ atât de mare:

Ce face guvernul?

Ce fac senatoriĭ și deputațiĭ noștri?

Ce face ministrul de resbel?

Ce face Regele, șeful suprem al armateĭ?

Nu vĕd eĭ oare că soldatul bătut și umilit în fața frontuluĭ, fără a se putea apăra, devine laș și nu se va bate în fața dușmanuluĭ?

Cestiunea este din cele maĭ grave; bătaia este rușinea oștireĭ.

Aceĭ carĭ iubesc armata să se unească dar pentru a desființa bătaia.

Dunăreanul.

TELEGRAME

PARIS 27, Decembrie. — Comisiunea vămilor a reluat azĭ lucrările sale; ea va discuta raportul asupra lemnelor presentat de D. Viette, care a fixat la 4 francĭ tariful maximum și la 3 francĭ tariful minimum.

Taxa lemnelor tăiate, carĭ aŭ maĭ puțin de 35 milimetre de grosime vor plăti următoarele taxe: stejarul, ulmul, nucul, frasinul, castanul și alte esențe 3 francĭ 50 și 2 fr. 50. Comisiunea a scăzut taxele asupra scândurilor de castan la 2 fr. și 1 fr. 50; asupra scândurilor celor-l'alte esențe la 1 fr. și 0,75 banĭ.

Comisiunea va începe mâine discuția asupra denunțăreĭ tractatelor de comerț.

MILAN, 27 Decembrie. — Azĭ numeroase adunărĭ de lucrătorĭ carĭ nu aŭ ce lucra s'aŭ făcut înaintea reședințeĭ comitetuluĭ de ajutoare. De oare-ce ajutoarele cerute li s'aŭ refuzat, lucrătoriĭ aŭ făcut sgomot strigând: jos comitetul! Forța publică a intervenit și a împrăștiat adunările, s'a făcut 5 arestărĭ.

O nouă întrebare

Astă-zĭ avem un ministru titular la Culte și instrucțiune publică.

Intrebăm dar:

Ce se face cu ceĭ 12,000 galbenĭ dăruițĭ de Carol I prin scrisoarea Sa din 2 (14) Iunie 1866 adresată Ministruluĭ de culte C. A. Rosetti și publicată în „Monitorul" cu Nr. 118?

Care este așezĕmêntul de bine-facere fondat cu această sumă?

Dacă baniĭ s'aŭ capitalizat, cât reprezintă asta-zĭ suma dăruită?

STATUTELE

Ligeĭ pentru unitatea culturala a Românilor

(Votate în adunarea generală din seara zileĭ 25 Decemvrie 1890)

Art. 1.—Cu începere de la 24 Ianuarie 1891 se înființează în Bucureștĭ o Ligă pentru unitatea culturală a Românilor.

Art. 3.—Scopul acesteĭ instituțiunĭ este a cultiva conștiința solidarităţiĭ în întreg neamul românesc și a întreține o mișcare care să legitimeze misiunea culturală a Românilor în Orient.

Art. 3.—Mijloacele principale pentru ajungerea scopuluĭ sunt:

a). Inființarea de sălĭ de lectură și bibliotecĭ.

b). Tipărirea de cărțĭ în edițiunĭ populare.

c). Sprijinirea publicațiunilor care ar lucra în scopul Ligeĭ.

d). Conferințe și întrunirĭ publice.

e). Serbătorirea datelor marĭ din viața trecută a naționalitățiĭ române.

f). Organizarea de congrese anuale ale membrilor Ligeĭ.

g). Formarea unuĭ fond de ajutoare prin cotisațiunĭ, subscrierĭ de bună voe, donațiunĭ, etc.

Art. 4.—O parte din fondul realizat se va întrebuința pentru un local menit a îndestula toate trebuințele Ligeĭ.

Art. 5.—Numaĭ Româniĭ carĭ printr'o declarațiune scrisă se obligă a se devota scopuluĭ Ligeĭ vor fi primițĭ ca membriĭ în conformitate cu dispozițiunile articoluluĭ următor.

Art. 6.—Orĭ-cine voește a deveni membru al Ligeĭ va nainta cererea către comitet, care e dator să se pronunțe în cea d'întâĭ a sa ședință. Cererea de admitere trebue să fie sprijinită de cel puțin 5 membri aĭ Ligeĭ.

In cazul când comitetul respinge cererea de admitere ca membru, cel ne admis are dreptul a face apel la cea d'întâĭ adunare generală, care va decide fără discuțiune.

Art. 7.—Liga e reprezintată și administrată de un comitet de 21 membri aleșĭ cu majoritate de voturĭ și de o potrivă respunzĕtorĭ către adunarea generală a membrilor din Bucureștĭ. Unspre-zece din membri comitetuluĭ vor fi studențĭ.

Art. 8.—Alegerea comitetuluĭ se face la fie-care doĭ anĭ, în luna luĭ Maĭ de către adunarea generală a membrilor din Bucureștĭ.

Art. 9.—Odată cu comitetul se va alege și o comisiune de treĭ censorĭ, care să verifice permanent starea financiară a Ligeĭ și în cas când ar constata neregularitățĭ e datoare a raporta uneĭ adunărĭ generale extra-ordinare.

Art. 10.—Comitetul e dator să convoace două adunărĭ generale pe an, una în Noemvrie și alta în Maĭ, în care se vor discuta cestiunĭ privitoare la scopul Ligeĭ și la starea eĭ financiară.

Art. 11.—Fie-care membru al Ligeĭ va plăti ca cotizațiune lunară cel puțin un leŭ, iar pentru admitere ca membru se va plăti cel puțin 3 leĭ.

Art. 12.—Afară din Bucureștĭ Liga înființează secțiunĭ orĭ unde are cincĭ membri.

Art. 13.—Fie-care secțiune are aceleașĭ statute ca și secțiunea centrală rezervându-șĭ dreptul de a-șĭ face un regulament interior pe temeiul acestor statute.

Art. 14.—Fie-care secțiune e administrată și reprezintată de un comitet al căruĭ numĕr de membri remâne a se fixa de adunarea generală a secțiuniĭ respective.

Art. 15.—Toate secțiunile împreună cu cea din Bucureștĭ formează un corp și trebue să se organizeze și să se conducă solidar.

Art. 16.—A treia parte din veniturile anual realizate de fie-care secțiune se trimit secțiuniĭ centrale pentru îndeplinirea aliniatelor *b*, *c* și *g* de la art. 3.

Art. 17.—Fie-care secțiune, care numĕră cel puțin 50 de membri, are dreptul de a alege pe un an un delegat al sĕŭ, care să ia parte cu vot consultativ la lucrările comitetuluĭ secțiuniĭ centrale.

Art. 18.—Fie-care membru al Ligeĭ are dreptul de a vota în orĭ-care secțiune.

Art. 19.—In caz când o secțiune se desființează, întreaga eĭ avere trece la secțiunea centrală.

Art. 20.—Numaĭ majoritatea membrilor prezențĭ aĭ congresuluĭ convocat cu 15 zile înainte, poate să modifice statutele.

Art. 21.—Un regulament de ordine interioară va desvolta aceste statute.

EDILITATE

Fără îndoială, D. Pake Protopopescu a fost reales de toțĭ Bucureșteniĭ, pentru că s'a arătat bun primar. Incepem însă a ne teme, că D-sa —știindu-se asigurat pe patru anĭ—să nu'șĭ maĭ păstreze calitățile pe baza cărora și noĭ l'am recomandat alegĕtorilor Capitaleĭ.

Intr'adevĕr, avem motive de a ne plânge în contra unor fapte care dovedesc că bunul plac și favoritizmul aŭ început să'șĭ facă cuib la primărie.

Este aproape o lună, de când zăpada acopere ulițele Capitaleĭ. De atuncĭ circulația tramwaiuluĭ e întreruptă și primăria —din cauza unor resentimente personale— nu voește să permită direcțieĭ acestuĭ serviciŭ de cea maĭ mare utilitate, ca să curețe de zăpadă liniile sale și să redea publiculuĭ mijlocul cel maĭ ieftin de transport.

Ast-fel de procedare nu s'a vĕzut și nu se vede în nicĭ un oraș din lume.

Alt fapt:

De când a căzut zăpada, onorabila primărie îșĭ istovește puterile pentru a curăți numaĭ calea Victorieĭ, strada Lipscanĭ și o parte din Bulevardul Academieĭ. In colo, părăsirea cea maĭ condamnabilă. Sunt strade, pe carĭ circulația e foarte animată, dar pe carĭ primăria n'a dat încă nicĭ măcar o lovitură de târnăcop.

Aceasta nu se maĭ chiamă edilitate și dacă D. Pake Protopopescu nu voește să fie judecat ca primar după cum e judecat ca politician, îl rugăm să bine-voiască a lua măsurĭ grabnice pentru remediarea răuluĭ.

Alt-fel, vom dovedi că noĭ nu încurajăm necondiționat pe nimenĭ.

Dacă D. Pake crede că nu maĭ are nicĭ o rĕspundere—după ce a fost confirmat primar pe patru anĭ—noĭ ne însărcinăm a'ĭ dovedi că se înșeală.

Pedestru

Cultura Națională

Domeniul cel maĭ însemnat al unuĭ popor e cultura națională, și pentru acest domeniŭ suntem datorĭ a jertfi toate puterile noastre morale și materiale. Numaĭ atuncĭ când vom vedea o cultură proprie poporuluĭ nostru vom rezista influențeĭ streine, atât pe tĕrîmul economic-politic, cât și pe cel intelectual.

Cultura națională cere înainte de toate școlĭ în numĕr suficient, și pe lângă dascălĭ capabilĭ și cărțĭ bune, care să sprijinească misiunea învĕțătorilor. Aceste cuvinte, o constatăm cu multă părere de rĕŭ, până azĭ încă nu s'aŭ împlinit. Cu tot învĕțămîntul obligatoriŭ, pe fie-care an rĕmâne un numĕr destul de însemnat de copiĭ care nu frecuentează școlile. In orașe, câte o dată numĕrul școlilor e prea mic; la țară, mizeria bietuluĭ țăran și depărtarea ce există între locuință și școală, sunt cea maĭ mare piedică pentru învĕțămîntul copiilor.

Dăscălia în genere de și s'a îmbunătățit în aniĭ din urmă, totușĭ maĭ există în orașe ca și la țară foarte mulțĭ învățătorĭ carĭ nu sunt în stare a corespunde misiuneĭ lor. Și ne vom plânge de lipsa de dascălĭ și de lipsa de descălĭ bunĭ, cât timp nu se va îmbunătăți soarta învĕțătorilor.

Despre cărțile școlare asemenea s'ar putea zice foarte multe. Manualele de școală, până acum, sunt foarte puțin originale—cu puține excepțiunĭ—și la foarte mulțĭ autorĭ s'a putut observa un stil cât se poate de neîngrijit, chiar acolo unde ni se înfățișa o lucrare originală. Toțĭ aceĭ carĭ scriŭ în scop de a lumina, sunt datorĭ a'șĭ da cont de aceasta și a scrie într'un mod pe care 'l vor putea pricepe toțĭ cititoriĭ.

Aducêndu-se reformele necesare nu ne îndoim că peste treĭ saŭ patru deceniĭ numĕrul analfabeților românĭ se va micșora și țĕranul va fi în stare să citească și scrierile privitoare la politica țăreĭ. Atuncĭ poate va ajunge și pen-

tru noi vremea, în care ţărăncuţa şi flăcăul de la plug să ne vorbească de poeţii naţionali — cum am vĕzut-o vara trecută la Bade în Germania, unde ţăranii mi-aŭ vorbit de Goethe, Schiller şi Lessing.

Până însă a vedea literatura naţională rĕspândită între ţĕrani, trebue să căutăm a o rĕspindi deja acum între orăşeni. A venit timpul să ne gindim şi noi că monumentele ce le ridicăm poeţilor noştri înfrumuseţează saloanele şi pieţele—dar nu lăţesc cunoştinţa scrierilor lor în popor. Şi aceasta din urmă e, pentru noi cel puţin, mult mai însemnat.

O suntem datori scriitorilor noştri şi trebue să o facem din punt de vedere naţional. Pe lângă şcolile naţionale, cari daŭ cultură viitorilor cetăţeni, e datoria noastră a purta grija şi pentru cultura adulţilor convieţuitori, pentru o cultură naţională contimporană. Şi aceasta e : lăţirea scrierilor naţionale în toate straturile poporului.

Să căutăm a populariza întreaga noastră literatură, să rĕspândim versurile poeţilor naţionali în toată ţara; să înlesnim cetăţenilor cari doresc a'şi cultiva spiritul; să o facem posibil, ca fie-care Român, fie chiar sărac, să fie în stare a'şi forma o bibliotecă casnică naţională, unde să găsească productele cele mai însemnate ale spiritului naţional.

Până acum, fie-care ţară are diferite ediţii eftine ale autorilor naţionali. In Franţa, în Germania, în Englitera, în Italia până şi în Rusia sunt ediţii poporale, cari se vind cu preţ eftin, şi aşa ne explicăm de ce literatura e mai rĕspândită în acele ţări. Poeziile lui Goethe se cumpĕră cu 25 bani, Faust, amĕndouĕ părţile pentru 50 bani şi aşa mai departe.

Pe când la noi nişte strĕini umplu ţara cu fascicole de romanuri inferioare germane şi franceze, în strĕinătate găseşti librari - editori cari nici - odată nu vor regreta că aŭ căutat a populariza scrierile bune. Numesc numai pe Philipp Reclam jun. din Lipsca, care prin vestita sa „Biblioteca Universală," care azi numeră deja peste două mii de nume de autori, a ajuns milionar multipliu. Tot aşa şi libraria Otto Hendel din Halle, pe Saale, editorul Meyer din Lipsca, etc. etc. cari tipăresc scrierile cele mai însemnate, vinzĕnd exemplarul cu 15, 20, 25 şi 50 bani. „*Ierusalimul liberat*" al lui Tasso se cumpĕră cu 80 bani, cu acelaş preţ „*Comedia divină*" a lui Dante, „*Oberon*" al lui Wieland cu 20 bani şi „*Furiosul Orlando*" al lui Ariosto cu 1 leŭ 50 bani. Şi te mai miri de rĕspândirea culturei în Germania?

Insă ceea ce se poate în alte ţări, se va putea face şi la noi.

E vorbă de o „Bibliotecă naţională." Numai scrierile autorilor români să se tipărească în această ediţiune eftină, şi dacă se vor convinge că publicul încurajează întreprinderea lor—despre care nici nu ne îndoim—ei vor putea edita pe lângă asta şi scriitori străini. De o cam-dată însă ne trebue o cultură naţională. Scrierile lui Alexandri, Bolintineanu, Eminescu, Costache Negruzzi, Boliac, Bălcescu, Aricescu, Văcărescii, nuvelele, studiile ştiinţifice şi istorice ale acestor autori sunt menite a ne da o cultură naţională. Fie-care cetăţean care poate citi trebue să cunoască cel puţin principalele scrieri ale acestor autori naţionali.

Ediţiile să se înceapă cu scrierile cele mai însemnate. Numĕrul —adică fie-care operă—nu trebue să coste mai mult de cât 30—40 bani. Poesiile lui Bolintineanu d. ex. se pot tipări în două numere—dar nu mai mult. Numai în modul acesta vom ajunge să respandim literatura în popor. La fie-care operă se va publica o mică schiţă biografică a autorului, înşirând şi cele lalte scrieri ale sale. Tiparul să fie simplu, însă hârtia bună.

Nefiind ediţiuni ştiinţifice, bărbaţi competenţi cari s'ar însărcina cu supravegherea ediţiunilor, ar şi putea face prescurtări, acolo unde bunul gust o cere. Mai ales la autorii vechi.

Operându-se în modul descris, în interval de câţi-va ani, o mare parte a literaturei noastre naţionale ar fi respândită şi citită în toate straturile poporului. Cultura naţională nu poate fi, cât timp poesiile lui Bolintineanu costă 12 lei, scrierile lui Alexandri 40 şi ale lui Odobescu 30 lei.

Dr. H.

Turcia

— —

COSTANTINOPOLE 27 Decemvrie. Azi s'a făcut la ambasada rusească deschiderea negociărilor pentru tractatul de comerţ ruso-turc.

După o schimbare de asigurări de disposiţiuni mai bune, s'a hotărît modul de a proceda în viitoarele negociări; Şedinţa era prezidată de D. Nelidoff; delegaţii turci sînt sub-secretarul de stat la departamentul afacerilor străine Artin Effendi şi Bedros Effendi directorul general al minelor şi ale pădurilor. Rusia este representată prin consilierul de stat Simariazef şi D. Maximoff al doilea dragoman. După şedinţă s'a dat un dejun; ambasadorul a ţinut un toast în sănătatea Sultanului şi a Ţarului

CONSTANTINOPOLE 27, Decembrie. - Principalul punt de litigiŭ între Poartă şi Patriarh s'a regulat în modul următor: testamentele creştinilor nu vor fi supuse la nici o anchetă judiciară şi vor fi primite de tribunalele Imperiului după legalizarea Patriarchatului, Mitropolitului saŭ de reprezentanţii lor; contestările se vor judeca de consiliul naţional mixt la Constantinopole şi consiliile metropolitane în provincie; sentinţele vor fi îndată executorie.

Desfiinţare de şcoli

— —

O dispoziţie dintre cele mai nenorocite s'a luat zilele acestea la Ministerul Cultelor. La şcoala de băeţi Nr. 3 din Giurgiu se înfiinţase de cu toamnă clasa a IV-a, dându-se până la viitorul buget, institutorului clasei a III-a, care a primit, sarcina de a conduce ambele aceste clase.

Mĕsura aceasta deşteptând însă o mulţime de pofte de căpătuială în localitate şi pentru că şansele de reuşită nu prea surîdeaŭ celor doritori d'a pune mâna pe direcţia citatei şcoale, s'a recurs la intrigă şi lucrurile aŭ ajuns acolo, că cei de la minister aŭ dat, acum în mijlocul anului şcolar, un ordin, prin care dispun desfiinţarea clasei a IV-a şi împărţirea celor 40 de elevi ai acestei clase pe la cele-l'alte şcoale din oraş.

Primind această ştire, mărturisim, am fost foarte surprinşi. Ne venea greŭ să credem că Domnul Ministru a putut consimţi să se arunce pe drumuri 40 de elevi şi să-i expună, fără nici un motiv, pe dînşii la pierderea anului şcolar, iar pe părinţii lor la nişte cheltueli destul de simţitoare.

Deja ni se afirmă că mĕsura aceasta nechibzuită a produs în localitate mari nemulţumiri şi este lesne de vĕzut unde vor ajunge lucrurile când părinţii, şi mai ales cei săraci, se vor vedea nevoiţi a scoate câte 10 saŭ 12 lei, pentru ca să plătească taxele de timbru şi să schimbe şi cărţile copiilor lor. Noi credem că mulţi neavênd de unde mai scoate aceşti bani, vor fi nevoiţi să ţină copii pe a casă şi acesta va fi rezultatul cel trist ce va ieşi din necugetata mĕsură luată de ministerul şcoalelor.

Ne facem o datorie a atrage atenţia D-lui Ministru asupra acestui lucru — pentru că încă o dată înclinăm a crede că D-sa n'a avut cunoştinţă de afacere — şi-l rugăm să bine-voiască a reveni asupră-i, lăsând pe copii să termine anul şcolar acolo unde l'aŭ început.

S'a înscris în bugetul instrucţiunei o sumă pentru înfiinţarea a peste 50 de şcoale urbane. Din această sumă se va putea da un institutor şi şcoalei Nr. 3 de băeţi din Giurgiu, iar până atunci credem că actualii institutori vor şti să conducă lucrurile aşa, ca nici un neajuns să nu se simtă.

Pentru ce dar se iaŭ mĕsuri atât de nechibzuite, ca desfiinţarea unei clase tocmai în mijlocul anului?

Oare acest minister, zice-se menit a proteja instrucţiunea, nu va sfirşi nici o dată cu nenorocitul sistem de a o sacrifica pentru a face interesele unor favoriţi?

Sperăm că D. Maiorescu, care pretinde a avea mai multă dragoste pentru instrucţiune, va revoca disposiţia aceasta de desfiinţare, şi va prevedea fondurile necesare pentru anul viitor.

EUGENE MO RET

MOARTĂ!

Iartă-mĕ!.. vorba asta va fi ţipătul meŭ d'întâiŭ şi din urmă. Ţipătul suprem al omului pe care mustrarea de cuget îl va culca în mormînt! Ce nebun sînt!... am eŭ dreptul să'ţi scriŭ, dreptul măcar d'a mĕ gândi la tine, la tine pe care te-am osîndit ca să te căeşti vecînic!

Să nu te temi că voiŭ încerca vre-o dată să sar prăpastia care există azi între noi, prăpastia săpată de purtarea mea ticăloasă şi fiind-că te-am părăsit! Madeleno, sunt un mare vinovat! Te rog în genunchi, cu mâinile împreunate, să mĕ ierţi!

Eŭ eram de douĕ-zeci de ani, tu de şai-spre-zece! Intr'o zi te-am vĕzut trecênd la braţul tatălui tĕŭ. In ziua aceia chipul tĕŭ nu mi-a mai pierit din ochi. A doua zi te-am urmărit, m'am făcut geniul rĕŭ al tĕŭ. Şi cu toate acestea te iubeam, Madeleno, îţi jur!

In ceasul acesta când sunt singur, izolat, mâhnit, nenorocit, în ceasul acesta când mĕ căesc, când îmi svîcneşte inimai când îmi aduc aminte de tine, îţi strig: Madeleno, tu singura dragoste din viaţa mea, te-am iubit cu sfinţenie!

Grozavă'i întâmplarea care ne'npinse pe unul spre altul, saŭ care m'aruncă în calea ta şi care dete voe sufletului tĕŭ ca să'mi compătimească durerile. „Nu mĕ iubi, mi-ai zis într'o seară, ar trebui să te iubesc şi mĕ tem de iubit." Erai osîndită. „Iubeşte-mĕ dar, iubeşte-mĕ, aşa eşti ursit," îmi ziseşi într'o altă seară când stam îngenunchiat la picioarele tale disperat. Dar oare erai tu ursită ca să suferi atâta?" Iubeşte-mĕ, se zice că iubirea aduce noroc femeei care o inspiră. Să dea Dumnezeŭ să fie aşa! Iubeşte-mĕ, o să trebuiască să te iubesc şi eŭ."

Ziceai vorbele acestea şi inima'ţi bătea tot aşa de tare ca şi a mea. Fericită seară! Ba nu! grozavă! iscăliseşi un pact cu nenorocirea!

Da, sunt singur eŭ, le noapte, şi staŭ deştept! Nu pot dormi, întocmai ca toţi aceia pe cari remuşcarea nu'i lasă să doarmă. Par'că am o greutate pe piept, toată povara ingratitudinei mele, a slăbiciunilor mele, a nebuniei mele, a crimei mele!...

O să te mai iubesc? Iartă-mĕ, sunt smintit! Mi se pare că am dat peste urma paşilor tĕi, că umbra ta se pune în calea mea, şi că staŭ în genunchi înaintea ta şi că în mâinile mele care ard ţiŭ mâna ta ca ghiaţa şi'ţi strig: graţie!.. Mi se pare că trecutul, întocmai ca un vis rĕŭ pe care'l goneşte deşteptarea, piere şi că buzele tale s'apasă pe fruntea mea şi o recoreşte cu cea mai curată sărutare. Sunt nebun!

Mâine împlinesc trei-zeci de ani şi sunt departe de tine; aşa de departe în cât nu ştiŭ unde eşti şi daca te va găsi scrisoarea mea. Ce fac eŭ acum în viaţă? La ce'mi slujeşte viaţa asta mohorîtă, monotonă, fără reflect şi fără ţel pe care o trăesc fără sgomot? Să nu'mi rĕspunzi, Madeleno, indulgenţa ta m'ar ruşina prea mult chiar în ochii mei, imputările tale m'ar omorî.

Ce rĕŭ ar fi?... la ce sunt bun? cui sunt de vre-un folos? am căzut aşa de jos chiar în stima mea în cât resping stima altora. Femeea care m'ar iubi azi n'ar dobândi în schimb de cât o nepăsare vecină cu dispreţul. Nu aş crede nici în dragostea nici în cinstea sufletului omului care mi-ar întinde mâinile.

Ş'apoi putut'am eŭ să inspir cuiva milă? Dumnezeŭ îmi dăduse şi mie fericirea pe care o dă numai aleşilor lui. Tênĕr, viitorul cânta la 20 de ani ai mei cântecul lui cel mai nebun. Tata, prin pilda vieţei lui şi prin fala numelui lui, îmi impunea o datorie şi grea şi dulce tot într'o vreme, datoria ca să fac pe oamenii din vremea mea să'i cinstească memoria lui; şi mama, femee sfîntă şi bună, îmi pusese în inimă balsamul tuturor ranelor: iubirea şi milostenia. Tata mĕ'nvĕţase să merit respectul oamenilor, şi mama simpatia tuturor femeilor. Intram în viaţă pe poarta mare deschisă şi escortat de toate privilegiile nobleţei, averei şi de sprijinul tare pe care'l daŭ şai-zeci de ani de muncă stăruitoare încununată de virtute.

Atunci te-am vĕzut pentru întâia oară. Te arătai în dimineaţa vieţii mele ca să saluţi par'că buna venirea mea, şi, ca un soare dătător de viaţă, să luminezi drumul cu orizonturile imense care se deschidea subt paşii mei. Nu mai aveam ce dori. Unde puteam să întâlnesc o femeie care să'ţi semene? Tu erai frumoasă, însă aveai un suflet şi mai frumos; aşa de frumoasă erai în cât era destul numai să te aud pentru ca să te iert că te arăţi. Plângeai adese ori şi când ţi se rostogoleaŭ lacrimile încetişor pe obraji, inima ta cerşa vieţii tale o parte din fericirea ei, un obol mai mult pentru nenorocire, şi ruşinându-te că dai aşa de puţin dedeai încă un ceas din bucuria ta.

Iartă-mĕ, simţ încă că te iubesc.... Iartă-mĕ, te-am supărat, te-am insultat, te am martirizat, te-am omorît poate, şi, ca un ticălos, ca un laş, am fugit de tine ..... îmi era frică de umbra ta. M'am dus să'mi ascund viaţa mea nepăsătoare, să cheltuesc cel din urmă ceas al unei tinereţi compromise. Mi-a fost ruşine de o fericire pe care nu o meritam, n'am fugit de nici o laşitate.

Şi în minutul acesta, Madeleno, mĕ zbucium subt povara remuşcărei care mĕ zdrobeşte. Să'ţi spun drept? simţ că nu mai pot trăi fără tine şi nădăjdues în scrisoarea asta întocmai ca osînditul la moarte care nu mai are scăpare de cât în recursul de graţie. Sper şi îmi zic: scrisoarea asta nu va merge până la dînsa.

Dacă ţi-ar pica însă in mâini, Madeleno, citeşte-o şi nu o zvîrli. Plângi, dacă poţi, pe acela care a avut curajul să se pocăiască, de unde nu, uită'l: poate că asta'i singura virtute pe care ţi-o va îngădui o nenorocire aşa de mare.

Nu'mi ai rĕspuns şi ai făcut bine. Ce 'mi ai fi spus care să nu'l ştiŭ eŭ?..... Imputări nu puteaŭ izbucni dintr'o inimă aşa de bună ca a ta şi lacrămi de iertare cari ar fi scăpat din ochii tĕi n'ar fi spălat greşeaia mea.... Cu toate acestea.... nu.... făceam rĕŭ că speram... Să nu'mi scrii, Madeleno, să nu'mi scrii, dar să mĕ laşi să înpreun mâinile înaintea ta cum le înpreunam în faţa mami când eram mic. Găsesc o uşurare ca să 'ţi deschid o inimă nevrenică de tine, dar în care vei putea citi, scrisă cu litere de sânge, ruşinea de ieri şi rĕmuşcarea de azi.

Azi dimineaţă, o săracă mi-a întins mâna. Ţinea în braţe înfăşurat într'o zdreanţă de boccea un copil care dormea. Crezi tu, Madeleno, că era frig cumplit, că ningea în flocotaci mari şi deşi şi că copilul dormea? M'am înfiorat când m'am gândit la copil şi mi s'a făcut milă de mumă. M'am apropiat de dînşii şi mi'am golit punga în mâna femei. Îi plângea glasul când mi-a mulţumit şi nu'i venea să creadă că e aşa de bogată. Eŭ, am întors ochii, mĕ gîndeam numai la tine, Madeleno. Am plecat cu capul mai uşurat, cu gîndul mai sănătos. Mi se părea ca erai acolo şi că mĕ vĕzuseşi, că mĕ aşteptai la colţul stradei, şi că 'mi strigai: Dă, dă, mai dă, noi suntem bogaţi şi nouĕ nu ne poate lipsi nici odată nimic. Când nu am avea bani într'o zi, n'avem noi iubirea noastră? Nu ocroteşte Dumnezeŭ pe cei cari se iubesc? Dă, dă, dă mereŭ, mai

---

FOIŢA ZIARULUI „ADEVERUL"

41

Charles Merouvel

MORŢI ŞI VII

BUNICA

XX

Viaţă de flăcăŭ

— O plâng pe aceea care te va ridica.

— Ce pot face alt-ceva!... Trebue să scap... Caut mijlocul... o să'l găsesc. Spune'mi că o să ne mai vedem... din când în când mai des! Tu eşti suvenirul meŭ cel mai bun!

— Şi tu o să fii singurul!... Adio!

— La revedere!

Vaunoise 'i întinse mâna. Cesarina abia i-o dete. Simţind că o strânge uşor, făcu o mutră dispreţuitoare.

Vaunoise nici nu o atrase măcar la dînsul ca s'o strîngă în braţe pentru cea din urmă dată.

Şi cu toate acestea ea spunea adevĕrul.

Cesarina fusese numai a lui.

Cum scăpase ea să nu'şi tăvălească tinereţea în mocirla în care trăise! Era o minune, însă minunea asta se făcuse şi Parisul le plin de ast-fel de minuni.

Fata ieşi din cabinet tot cum intrase, mîndră, fără emoţiune aparentă, însă foarte supĕrată în inima ei. Ea ura de moarte nu numai pe omul acesta care rĕmânea în suvenirul ei ca o pată şi ca o remuşcare, ci pe toţi bărbaţii.

Se jura să le facă tot rĕul cât suferise în viaţa ei de două-zeci de ani, să le arunce în faţă ruşinea, infamia şi toată fierea de care era sătulă.

Ii era scîrbă mai cu seamă de dînsul care avusese anii ei cei mai frumoşi şi care nu găsea nici măcar o vorbă dulce ca să'i mulţumească şi să'i spue că tot mai ţine la dînsa.

Cunoaşteţi dv. amanţi vechi cari să nu fie vrăjmaşi de moarte?

Şi dacă cunoaşteţi, câţi sînt?

Cesarina intrase în casa lui Vaunoise nehotărîtă, îngrijată.

Amantul sĕŭ ar fi putut s'o câştige cu un ţipăt al inimei şi el nu găsise ţipătul acesta.

Ea se ducea din casa lui cu o rană otrăvită în suflet.

Abia se făcuse nevăzută Cezarina şi doctorul Campayrol intră.

In ochii sĕi, prietinul Vaunoise cădea tot mai mult.

— Ai fost mai mult de cât prost, dragul meŭ, zise el, ai fost mai jos de cât se poate!

— A! erai aci? zise contele.

— Mĕ uitaseşi?

— Cam aşa ceva.

— Eu auziam... vedeam!.. să te fereşti! Asta'i o femee a dracului!

Vaunoise făcu pe nepăsătorul.

— Aşi! aveai dreptate. Trebuia să sfirşesc. Am sfirşit!

— Să'ţi deschizi ochii.

— De ce pot să mĕ tem?

— De tot şi de nimic.

— Nu cunoşti pe femei. Să fac un pas numai spre ea mâine şi ai s'o vezi că vine nebună la mine. Insă nu vreaŭ să fac pasul acela.

— Eşti sigur?

— Vezi bine.

— Fie, terenul e liber din partea moştenitoarei... amantul a plecat... acum şi amanta s'a dus dracului. Acum trebue să fii serios.

— Voiŭ fi.

— Când va veni ocazia s'o înhaţi de pĕr.

— Sînt gata.

— Şi eŭ o să am jumĕtatea mea de milion?

— O vei avea.

— Să te vĕd!

Să sculase să plece. Se mai uită încă o data la portret.

— Frumoasă fată! zise el în sine.

Dete mâna complicelui sĕŭ şi plecă.

In stradă scrise pe carnet adresele acestea:

„Cesarina Baluche, strada Vignon, în colţul bulevardului".

Şi dedesupt!

„Laura, rochii şi mantale, strada Cambon".

— A dracului fată! şi de care se poate să avem trebuinţă într'o zi. Prost a fost Vaunoise că s'a certat cu ea!

Amîndoi ştiaŭ unde s'o găsească.

XXI

Intîlnire

Maiorul Campayrol mergea acum drept la ţel. Pentru el nu mai putea fi nici o piedică acum ca să'şi ajungă scopul.

Foamea vine mîncând, zice proverbul.

Cum se întoarse la Preuilly, grija lui d'întâi fu ca să se ducă la tînĕra'i prietină ca să'i dea socoteală de misiunea sa.

Blanşa de Charnay îl aştepta cu o nerăbdare cumplită.

— Ei bine? îl întrebă ea luându'l la o parte subt copacii cei mari de lângă terasă.

— Nimic bun! zise maiorul par'că cu părere de rĕŭ.

Blanşa puse mâna pe inimă cu o expresie de durere.

— Dacă credeai în ataşament şi în recunoştinţă, te-ai înşelat rĕŭ, zise maiorul.

— Ai fost la Boissy?

— Da.

Doctorul se explică cu multe precauţiuni.

Trebuia să renunţe pentru tot-d'auna la George Dambert.

El plecase, pentru ca să nu se mai întoarcă, cel puţin câţi-va ani.

Campayrol spuse cum fusese la Boissy, cu toate aparenţele sincerităţii şi sinceritatea asta nu era falşe.

De astă-dată n'avea nici o nevoe să minţă.

Se dusese în persoană la Boissy, ca vizitator.

Portarul îi respunse că ducesa este la moşia sa de la Berry.

Atunci se deschise vorba.

Portarul era tocmai limbut. Doctorul află tot ce voia.

Dambert tatăl era cumplit de trist. George plecase în America şi spusese că nu se va mai întoarce.

Pricina plecări nu se ştia. Ii venise ideia aşa de odată şi abia găsise vremea ca să zică adio prietinilor sĕi mai nainte d'a se sui în tren.

Ş'apoi George nici nu era de plâns. Ducea cu dânsul o sumă frumoasă, vre-o doĕ sute de mii de franci. Cu atâtea parale poate cine-va să trăiască ori unde şi să caute să facă avere.

Dambert tatăl însoţise pe George până la Havre, de atunci încoace ieşea rar din casă şi nu zicea două vorbe pe zi.

Credinţa tutulor era că tatăl lui George nu va mai putea trăi multă vreme.

Maiorul Campayrol se dăduse ca un prietin al fugarului şi păruse că se miră foarte mult.

Sfirşind, zise Blanşei de Charnay:

— Vezi; istoria s'a sfirşit; ş'apoi, nici nu se putea întîmpla ceva mai bun. Dai cu buretele şi piere tot.

Fata nu înţelegea tot aşa însă.

Ea păstra o amintire adîncă îngropată în inimă, vie, indestructibilă, întocmai ca buruienile acelea cari ori cât le-ai zmulge renasc cu furie.

(Va urma).

cu seamă azi, le frig, căci mâine poate va fi soare.

O faptă bună făcută în numele tĕŭ m'a făcut fericit o zi întreagă. Insă astă seară săraca nu mai era acolo, copilul adormit în zdrenţele lui pierise; găsisem înăutru toată mîhnirea pe care o combătusem aşa de bine afară.

Ce rece şi ticălos e locul unde şed eŭ. In zadar caut colţul care 'ţi plăcea ţie aşa de mult şi unde se 'ntipăreaŭ paşii tĕi pe covor, în colţul acela s'a pus o mobilă care nu'mi reaminteşte alt ceva de cât că sunt singur în viaţă. Fotoliul în care m'am trîntit de atâtea ori n'a păstrat urma atitudinei tale visătoare. Flacăra din cămin nu mai plescăe, luminând cu luminile'i tremurătoare fruntea ta lăsată în jos şi zîmbetele tale de ânger. Pendula care bătea ceasurile pe cari le petreceam împreună bate acum trist în gol; bătăile inimi tale nu le mai rĕspund şi ceasurile acestea, cari treceaŭ aşa de iute, acum trec încet, ecoul, noaptea, îmi aduce glasul funebru.

Am intrat în cabinetul meŭ de lucru pentru ca să te uit o clipă. Insă şi acolo toate îmi vorbeaŭ despre tine şi locul acesta aşa de frumos unde 'i plăcea gîndului meŭ să'şi întindă aripile şi să'şi ia zborul subt suflarea apariţiei tale, nu'mi mai pare azi de cât ca un mormînt în care m'aş fi îngropat de viŭ.

Deschisesem fereastra. Florile pe cari le stropeai tu cu mâna ta nu mai sînt. Aŭ fost înlocuite cu alte flori cari seamănă cu ale tale dar cari nu miros ca ele.

Madeleno, nu te mai găsesc şi chipul tĕŭ, aşa de dulce, aşa de mângâios, se pierde în norul de ruşine care mi se urcă în obraz. In locul unde te am vĕzut, aşa de eloquentă în simplicitatea sublimă a dragostei tale, aŭ venit alte femei să şadă, ca să mĕ pedepsească par'că azi şi sa ducă cu dênsele până şi urmele tale. In zadar aş căuta pe oglinda în care'ţi plăcea să te vezi netezindu'ţi lungul tĕŭ pĕr negru pe frunte, căldura suflari tale saŭ refletul zîmbetului tĕŭ. Nimic nu mai este în locul unde a fost tot.

Dar pentru ce să mai reamintesc lucrurile acestea, pentru ce să despoiŭ trecutul de giulgiul de doliŭ pe care viitorul în tine atârnat peste viaţa mea întreagă? Nu s'a sfârşit tot cum se cade, şi nu sînt eŭ care am voit'o? Intr'o zi, într'o scrisoare studiată cu răceală, chibzuită multă vreme, nu ţi-am făcut cunoscute *cerinţele poziţiei mele*? Sătul de fericirea în care'mi înconjuraseşi tinereţea, nu'ţi scrisesem.

„Madeleno, ori-ce om are căruţa lui pe care o trage şi un destin care'l apasă; destinul meŭ este ca să fug de tine şi să alerg spre orizonturi mai vaste de cât promite iubirea ta?"

Lacom de libertate şi de aventuri frumoase, să'ţi spun drept? în ziua aceea eram convins şi nu avui nici o remuşcare; în ziua aceea umblam mai sprinten şi mai voios pe stradă.

Zdrobisem un trecut care mĕ speria... eram liber, eram să re'ncep viaţa.

Da, am re'nceput viaţa.... M'am întâlnit cu fiinţe mirşave care'mi aŭ adus numai necazuri şi grijĭ.. Femeile te aŭ rĕzbunat mai mult, Madeleno. După ce am trăit prea mult în mijlocul oamenilor stricaţi azi trăesc singur, singur cu mine, fugind de rarii prietini ce'mi aŭ rĕmas, prietini de a căror mustrări şi insulte meritate mĕ tem, dându-mĕ, rar, numai acelora cari, fiind prea slabi ca să mĕ 'npovăreze, mĕ apără cu tăcerea lor, saŭ acelora mai cu seamă cari, fiind prea laşi ca să'mi priceapă crima, mĕ întrec în infamie glorificând laşităţile mele.

Aŭ trecut cinci ani. De câte-ori n'am căutat în excese de tot soiul uitarea unui trecut care mĕ prigonea necontenit şi se reprezinta subt toate formele! Vai! în mijlocul sgomotului lumi unde lipsea gândul meŭ, chipul tĕŭ, atârnat par'că de un fir nevĕzut, se ivea înaintea ochilor mei. Nicăieri n'am găsit mulţumirea de sine'mi, un ceas de plăcere; vezi că nicăieri n'am găsit uitarea.

Pe urmă, ştii tu, Madeleno, planurile acelea frumoase pe cari le mîngâiam pentru mine şi pe cari le făceam împreună, nebuniile acelea ale minţii mele de cari rîdeai une-ori, dar pe cari le incurajai tot-d'a-una; ştii tu perspectivele acelea frumoase cari se înscăraŭ departe şi pe cari tu, bună şi încrezĕtoare, mi le arătai cu degetul; ştii bine în sfârşit toate acele iluzii frumoase ale celui d'al două-zecilea an al vieţi mele... Eĭ bine! aŭ pierit!... nu sînt nici poet, nici artist, nici învăţat; sînt o fiinţă leneşe, ne-folositoare ori-cui, povară chiar pentru mine.

Fiind bogat, am cheltuit în câţi-va ani averea adunată cu încetul şi cu sîrguinţă de tata. Sărac fiind, nu am ştiut să mĕ ridic nici prin inteligenţa mea nici prin vre'o lucrare ori-cât de neînsemnată. Am rĕmas sărac, coborând una câte une treptele sociale, fără demnitate pentru numele meŭ, fără frică pentru ziua de mâine. Ştiŭ eŭ ce aş fi ajuns fără norocul orb care'mi veni pentru a doua oară şi mĕ zmulse din prăpastia mea? Norocul ăsta îmi veni într'o seară pe negîndite şi fără să fi făcut eŭ măcar un pas spre dînsul. Ş'apoi... nu aş fi avut nici curajul nici puterea. De aceea a şi zis lumea despre mine: Este un norocos! lumea s'a înşelat. Sînt bogat şi nimic mai mult: bogat de bani, dar sărac de toate calităţile cari complectează p'un om, sărac de toate iluziile cari umplu o inimă.

Madeleno, în momentul acesta aş plăti cu averea mea întreagă o seară d'acelea frumoase din tinereţea mea când, singur cu tine, cu capul pe umĕrul tĕŭ, îmi vorbeai de fapte frumoase de făcut, de idei largi de conceput şi de rĕspîndit, de viitor frumos şi de fericire vecinică...

Cât de departe e de noi vremea aceea, Madeleno, cât de departe e mai cu seamă de mine.

* * *

Mĕ'ntorc acasă cu capul aprins şi cu inima zdrobită... Inchipue'ţi, Madeleno... oh! par'că asta îmi trebuia! aş fi trebuit să mĕ aştept la aşa ceva şi să nu mĕ duc acolo unde mĕ tîra diavolul! Viŭ de la Frederic, îl ştii tu, Frederic nebunul, craiul, prietinul meŭ cel mai bun d'odinioară, pe care tu îl blamai aşa de mult, pe care ziceai cu toată dreptatea că'l dispreţueşti, pe care'l iubeai însă şi'l stimai fără voia ta, atâta indulgenţă găseaŭ inteligenţa şi inima la tine care era înclinată spre asprime. Eĭ bine, el e cu totul altul azi. In taină, şi de mulţi ani, iubea, cum se vede, o copilă curată, bună ca şi tine şi mai tot aşa de frumoasă. Intr'o zi Frederic a rupt cu trecutul care începuse a fi o ameninţare pentru viitor, — s'a însurat. Femeia cu care s'a cununat era tot aşa de săracă cum era şi dênsul, însă o iubea cu sfinţenie şi primi lupta pentru ca s'o dobândească. Din lupta asta a ieşit biruitor însfîrşit şi s'aŭ cununat.

Eŭ, de multă vreme, îl pierdusem din vedere. Cum ţi-am mai spus, fug de prietini a căror moralitate mĕ sperie, însă fug şi de prietini fericiţi. Chinuit de mustrarea de cuget cum sînt, nu'mi plac aceia cari mĕ silesc la stimă; mi se pare că'mi fură o prietenie pe care încerc în zadar să le-o disput. Nu'mi plac nici aceia cari nu aŭ să'mi ofere alt-ceva de cât o fericire obraznică.

Intr'o zi însă întîmplarea mĕ puse în faţa lui Frederic şi el mĕ luă cu sila acasă la dênsul. Voii să mĕ înpotrivesc, fiind-că ştiam bine că am să sufĕr. Fusei silit însă să mĕ duc şi mĕ dusei şi cu părere de rĕŭ dar şi cu un fel de bucurie amarnică, fiind-că ştiam că am să pot să vĕd, odată în viaţa mea, o privelişte pe care nu o puteam vedea vre-odată mai de aproape.

Madeleno, aş fi putut să fiŭ fericit ca şi dênsul. Nevasta lui e de 24 de ani, este mai frumoasă de cât când am vĕzut-o eŭ întâia oară acum trei ani şi de o frumuseţe aşa de deosebită şi aşa de vecină cu a ta, în cât am îngălbenit când am vĕzut-o.

Doamne! cât e de iubit Frederic! Când vorbeşte el, ea îl ascultă cu băgare de seamă şi la fie-care vorbă a lui ea zîmbeşte cu zîmbetul admiraţiei. Tot ce spune el e frumos, tot ce face el e mare. Fie-care faptă a lui Frederic, ori cât de neînsemnată ar fi, este o faptă strălucită. Fericit e Frederic! el e un dumnezeŭ pentru nevasta lui şi el e om cinstit numai printr'însa. Ş'apoi, ei îşi trec viaţa iubindu-se. Pe urmă, Madeleno, ştii tu? aŭ copii; cel mai mare e de 5 ani; e frumos ca şi muma lui şi acelaş zîmbet îi luminează fisionomia lui inteligéntă. L'am sărutat pentru dragostea ta. Celă-l'alt, care are numai trei ani, s'a suit pe genuchile mele. Nu'mi dă pace.— Domnule, m'a întrebat el — ai şi d-a un baeţel ca mine?—Şi fiind-că nu'i rĕspundeam, el a luat tăcerea mea drept o afirmare şi m'a rugat să i-l aduc, pentru ca să'i dea şi lui din jucăriile pe cari le va primi la anul noŭ

Frederic nu se mai gândeşte la viaţa lui d'odinioară. E mîndru de nevasta lui pe cât e de fericit de iubirea ei — şi'şi ia pălăria înaintea ei. Lucrează pentru familia lui, căria o să'i asigure o existenţă independentă, o să facă din fiul sĕŭ un om cinstit şi un om învĕţat, şi din fie-sa o soţie cinstită şi bună ca şi muma ei. — Asta-i tot visul lui.

Eŭ, mĕ întorc singur acasă, tot-d'a-una singur, şi blestem fericirea lui Frederic de şi i-o pizmuesc şi i-o iert.

* * *

Madeleno, eŭ nu'ţi scriŭ o scrisoare, ci e inima mea întreagă care izbucneşte. Ţipătul pe care'l auzi va fi ţipătul suprem al desnădejdi mele. Saŭ îmi vei rĕspunde, saŭ mĕ voiŭ omorî!... Nu, nu mĕ voiŭ omorî, voiŭ muri de inimă rea...

Madeleno, te iubesc!

In numele iubirei pe care o îngăduise Dumnezeŭ, în numele mami culcate în mormînt, în numele mami tale pe care o iubeai aşa de mult, în numele a tot ce'i mai scump în lumea asta... dă voe nenorocitnlui să se reabiliteze şi să cadă la picioarele tale!

Madeleno, iartă'l... grăţie!... iartă-mĕ... Mĕ tăvălesc la picioarele tale... Nu mai pot trăi un ceas fără tine... Fii a mea, fii nevasta mea!...

Sînt încă tînĕr, Madeleno; îmi rĕmâne să trăesc încă mulţi ani... Voiŭ trăi anii aceştia ca să te fac să uiţi ceasurile crude ale nebunii mele. Eŭ nu vreaŭ să te am numai soră, vreaŭ să fii judecătorul meŭ... Tu să porunceşti. Ce vei voi tu voiŭ face; vorba care va pica din buzele tale va fi sentinţa destinului meŭ...

Oh! atunci... cum voiŭ lucra, cum te voiŭ iubi, câte zile vesele vor fi pentru noi... ce frumos şi voinic va fi copilul care se va naşte din noi... cât de lungă şi dulce va fi bĕtrâneţea noastră, ocrotită de iubirea nespusă a unei întregi vieţi delicioase... cum.... dar visez.... visez... Madeleno, strigă'mi iute că nu visez şi că soarele de mâine va lumina drumul unde te aştept eŭ, cu un picior în marginea prăpăstiei, cu mâinile împreunate spre tine şi cu ochii spre cer!

. . . .

„....Pentru ce te încăpăţinezi, domnule, ca să scrii unei femei care azi nu se mai tulbură de lacrimile d-tale? Nu ştii, domnule, că Madelena a murit?..."

I. S. Sp.

Tragerea Loteriei

In folosul şcoalei israeilite de fete *Fraternitatea Zion* şi a celei de băeţi *Iacob şi Carolina Löbel din Bucureşti*, aŭ câştigat numerele:

Nr.	26048	10,000	lei
„	44776	1,000	„
„	45933	1,000	„
„	36182	500	„
„	24449	500	„
„	07916	100	„
„	04368	100	„
„	04538	100	„
„	09163	100	„
„	22952	100	„
„	37111	100	„
„	21836	100	„
„	07916	100	„
„	08155	100	„
„	47569	100	„
„	10322	50	„
„	47982	50	„
„	20808	50	„
„	13916	50	„
„	08026	50	„
„	26886	50	„
„	31924	50	„
„	29347	50	„
„	10322	50	„
„	12086	50	„
„	45193	50	„
„	22756	50	„
„	26499	50	„
„	12398	50	„
„	36414	50	„
„	30124	50	„
„	24900	50	„
„	03827	50	„
„	46978	50	„
„	29700	50	„

ULTIME INFORMATII

D-nii D-ri Calenderu şi Babeş, vor înainta un raport Academiei din Paris, asupra rezultatului obţinut cu injecţiile făcute cu limfa lui Koch, la Leproşi.

Aceste inoculări s'aŭ făcut la Spitalul Brâncovenesc.

Aflăm cu multă părere de rĕŭ că Domnul Senator Grigore Alexandrescu a căzut greŭ bolnav la Viena, unde se oprise în călătoria sa la Niza.

Fratele sĕŭ D. Ion Alexandrescu şi sora sa D-na general Arion aŭ plecat grabnic la Viena fiind chemaţi telegrafic.

Duminica trecută, D-na Irina Câmpineanu a distribuit copiilor săraci din Predeal, haine şi diferite lucruri folositoare şi jucării.

Toate ministerele şi autorităţile, şi'aŭ început lucrările de astă-zi.

La concursul care a avut loc în şcoala de bele-arte următorii tineri aŭ luat premii:

La antic bust

Medalii: 1 Gustav, Emil, Sperlich
„ 2 Petre Neagu
Menţiuni: 1 Aurelian Radu
„ 2 Fritz Storck

Antic figură

Medalii: 1 Dumitru Georgescu
„ 2 Fritz Storck
„ 3 Pericle Capidan

Natură Creon

Medalii de argint clasa 1-a, cea mai mare recompensă ce s'a dat până acum la şcoala de bele-arte, s'a dat D-lui Petru Creţoiu.

Med. de bronz cl. I Fritz Storck
„ „ „ „ *II* Ipolit Strâmbulescu
„ „ „ „ *III* Const. Artachinos
„ „ „ „ *III* Chimon Th. Loghi
Menţiuni: 1 Pericle Capidan
„ 2 Carol Sathmari

Natură coloare

Med. de arg. cl. I Petre Serafim
Menţiune Petre Ionescu

La sculptură

Antic bust

Medalie de bronz clasa III Mich. Gheorghiu.

Antic figură

Medalie de bronz clasa II Moru Suchăr.

Medalie de argint clasa III Const. Artachinos.

Anatomie

Medalie de bronz clasa III Dem. Covlescu.

Menţiuni Ipolit Strâmbulescu şi Ion Marinescu.

In strada Gabroveni la Nr. 44, poliţia a găsit deschise uşile unei prăvălii de mărunţişuri, iar negustorul de o camdată a constatat că i s'a furat două duzine de broboade.

Poşta Administraţiei. *D. Mircea Ionescu librar şi tipograf în Câmpu Lung, care a primit ziarul nostru în timp de peste trei luni şi care nu ne-a achitat comptul sĕŭ în urma mai multor scrisori, ce 'i am adresat, este invitat să-şi liquideze de urgenţă comptul, pentru a nu ne sili a lua alte mĕsuri.*

Tipografia Modernă Grigorie Luis, strada Academieĭ No. 24.